

Séta a Garay-piac körül

Hol a hús? Hol a tej? Hol a vaj? Hol a krumpli?

A jó, öreg Garay-piac lassan megtá-
lálja önmagát. Elmúlt a perzsa-vásár,
elmúlt az üres standok és — hála
Istennek — a pult alatt tartott cse-
kélyke áruk korszaka.

A piac színesen kavargó képe mögött
azonban ma is súlyos problémák bo-
ronganak. Minden stand mögött ott áll
a Gazdasági Előt a maga kéréstelen
lőrvényeivel.

A mészáros

Megállunk egy mészáros széké előtt.
A nagybajszú béca, csendesén kínálja
portékáját. Annyi marhahús van,
amennyit csak kívánunk. Az előírt
árakon.

Beszédelegyünk az okosarú
öreg magyarral:

— Elég-e a marhahús?
— Sok is. Meglesz még a bőjje a
nagy bőségnek.
— Azt gondolja, hogy nem volna
szabad ennyi marhát vágatni?

— Nem én. Hiszen csak az olyan
marha jut a vágóhídra, amelyik ki-
öregedett és hizlalásra alkalmas.

— Bizonyos ebben, hácsi?
— Így van ez. A szállítási engedélye-
ket a gazdák meg a gazdaszövetkeze-
tek kapják. De az eladó jószágot a
vármegyei állattenyésztő egyesület vi-
sgálja meg. Csak öreg marhára adják
meg a szállítási engedélyt, a tenyész-
állatokat maga az egyesület vásárolja
meg és odajuttatja, ahol szükség van
rá az országban.

— Hát akkor mi a hiba?
— Az, hogy egyszerűen kevés a te-
nyészállat. A fiatal és a jóminőségű ál-
latokat majd mind elha tották nyugat-
ra. Am megmaradt, kevés is, gyengébb
minőségű is, mint volt békében. Ösz-
szesen kevesebb ma a szarvasmarha az
országban, mint volt a felszabadulás
után. Nem változtai a bajon, hogy le-
vágják-e az előregedett hizómarhát,
vagy sem. Tenyészállat kellene.

— Mi a teendő?
— Alkalmasint külföldről kellene be-
hozni tenyészállatot, különben nem
tudom, hová jutunk.

Gyarapodott a sertésállomány

Benézőnk egy henteshez. A hentes
mosolygós, nem panaszkodik.

— Nincsen baj, kérem. A sertés-
állomány már majdnem akkora, mint
a békebeli.

— És az árak?
— Hát, kérem, csak a szállítással
van néha hiba. Olyankor nincs áru, —
kapjuk meg a kitérő választ.

Háziasszonyokkal beszélgetünk. Sze-
rntük a sertés hússal még spekulálnak.
A kolbászfélék ára a húsénak kétsze-
rese, így a sertés húst nagyobb részal
kolbásznak dolgozzák fel. Ami megmarad,
azt az előírt árnál 10—20 százalékkal
drágábban árusítják — a pult alól.

Ezután az egyik tejsarnokba térünk
be. Megkérdezzük az üzletvezetőt:

— Miért oly kevés a tej a tejsarno-
kokban? Talán a marhaállomány csök-
kenése okozza?

Kevés a tejszanna

— A tejtermelés megközelíti a há-
ború előtti mennyiséget — mondja in-
formátorunk. Abból s kikünnik ez, hogy
nincsen számottevő tej-feketepiac. A
hivatalos literenkénti ár 1.60 forint, a
betyező falusiak 2 forintért : ujják.
A városi tejhiány oka az, hogy ka-
sztrófálisan kevés a kanna.

Továbbportyázunk. A szomszédos kis
cukrászdában elfogyasztunk egy 80 fil-
lérés «népsüteményt». Finom «sichler»,
bőven megér, a pénzt. Közben a tej-
színbőség felől vallatom a cukrászmes-
tert:

— A tejszarnokban azt mondják,
kannahiány van, azért nincs tej a vá-
rosban. A cukrászok pedig fürdenek a
tejszínhabban!

— A kannahiány okozza a tejszín-
hab-bőséget, s — magyarázza az édes-
iparos — A távolabbi vidékek öster-
melői kénytelenek tejfölöslegüket vajjá
feldolgozni, mert kanna híján rájuk-
savanyodnék a tej. A magas szállítási
költségek miatt azonban a vaj olyan
drága, hogy a dolgozó rétegek csak
igen kevésé vásárolhatják. Egy kiló
hivatalos ára 25 forint, de a hatyuzók
még olcsóbban is odaadják. A tejter-
melő pataszok szerencséje, hogy a
cukrászok egy része felvásárolja a
drága vajait és különleges géppel tej-

szint csinál belőle. Nekem, sajnos, nin-
csen ilyen berendezésem, de a bel-
városi cukrászok mind beszerezték még
a háború elején.

A cukrászda egyik vendége pedig az-
zal biztat, hogy biztos értesülése van
rőla: tavaszra enyhül a kannaválság s
akkor megint több lesz a tej.

És a burgonya?

Továbbjárom a piacot. A burgonyát
keresem és persze nem találok. A Köz-
ségi Élelmiszerüzem fiókjainál kíván-
csiskodom. Náluk nagyritkán, ha van
burgonya. A pesti burgonyakészlet ösz-
szesen nem volt több 800 vagonnál,
mondják. Abban sem volt sok öröme
a verőnek. Elég sok rothadt akadt a
krumpliban, sárral, hulladékkal lapá-
tolták. Mégis hatalmas sor állt érte, ha
meghirdették. Ötven fillérért adták
kilóját jegyra.

Az egyik vevő megdöbben, hogy né-
melyik kofánál kapható jó minőségű
burgonya is — feketén. Kilója így 1.40
— 1.80 forint. De — mondja a «civis»
— mihelyt megszűnik a fagyveszély
lesz krumpli is elég és lemorzsolódnak
majd a fekete ár. Szerinte vidéken sok-
helyütt van még burgonya a vermele-
ben, s ha megmelegszik az idő a gaz-
dák kénytelenek lesznek piacra dobni.
Különösen Szabolcs-megyéből árasztják
majd el a pácot.

— Ugy járnak majd a krumplival —
mondja derülítő informátorom — mint
a to dssal. Két forintig ment fel az ára,
amikor aztán a közellátás miniszter
felszabadította a forgalmat, lezuhant az
ár. Ma 60—70 fillérért kapm s most,
hogy kezdenek tojni a tyúkok, a hely-
zet állandóan javul. Es javul a minő-
ség is, mert rövidesen elfogy a télre
elbett tojás.

— Mi az, ami bőven van és nem na-
gyon kell? — kérdezi meg végül az
egyik kofát.

— Hüvelyes — válaszol és megvelőm
néz rám.

— És és borsó — mondom magam-
nak. Tényleg, engem sem lelkesít. Fossa
idők emlékét ébreszti. Milyen jó, hogy
kapható más is!

S. K. V.

Ország: <i>Magyarország</i>		Hely: <i>Budaörs</i>	
Év: <i>1942</i>		Hónap: <i>II</i>	
Nap: <i>24</i>		Köt. v. fiz.: <i>(Oldal)</i>	
Székesfehérvári házinyomda 1926 — 8891		M: <i>Séta a Garay-piac körül</i>	
Tárgy: <i>38/1. 631</i>		Hely: <i>38/1. 631</i>	
Idő: <i>1942</i>		Személy: <i>(üres)</i>	
Helyszám: <i>(üres)</i>		Osztályozás: <i>(üres)</i>	